

VOEL MET MIJ

INDIGO BLOOME

Voel met mij

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel *Destined to Feel*
Oorspronkelijke uitgever: Harper Collins Publishers
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: Lava Amsterdam
Omslagfotografie: © John Paul Urizar
Zetwerk: Michiel Niesen/Zetproducties

Copyright © 2012 Indigo Partners Pty Limited 2012
Copyright voor de Nederlandse taal © 2013 Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 978-94-016-0046-0 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Heb jij ooit het gevoel gehad dat spelen je enige bestemming is?'
'Alleen in mijn dromen...'

SPELEN: meedoen aan een activiteit voor plezier of vermaak, in plaats van voor een serieus of praktisch doeleinde, zowel door mens als dier.

VOELEN: door tast onderzoeken of waarnemen, zich bewust zijn van een ervaring, een zintuiglijke ervaring anders dan door zicht, gehoor, smaak of reuk.

VOORWOORD

Als ik toen had geweten wat ik nu weet, zou het dan anders zijn gelopen?

Ik weet niet zeker hoe of waarom mijn leven zo snel op zo'n dramatische manier is veranderd, maar het gaat verder alsof er helemaal niets is veranderd. Het begon met een weekend dat, achteraf gezien, misschien nooit had mogen gebeuren, maar diep in mijn hart heb ik een donker vermoeden dat het voorbestemd was...

Nu ben ik verwickeld in een psychologische en seksuele tornado die uit het niets is opgedoken – of heb ik misschien gewoon de voortekenen gemist? Hoe dan ook, wat geweest is, is geweest, wat komt, komt. Ik weet alleen niet hoe het zal eindigen en of ik de reis überhaupt overleef.

DEEL EEN

Wie zich iets van de mening van een ander aantrekt,
zal eeuwig zijn gevangene zijn.

— Lao Tse

ALEXA

Hier zit ik dan, in de First Class lounge van British Airways met mijn glas Taittingerchampagne en calamaris bestrooid met li-moenzout en peper. Weer een totaal nieuwe en fenomenale ervaring. Ik leun naar achteren op de zachte bank en kijk de schone, modern ingerichte kamer rond die zacht verlicht is en van alle gemakken voorzien. Het leven is goed. Nee, het leven is fantastisch, echt super. Ik sta nog steeds een beetje versted van hoe goed alles heeft uitgepakt.

Robert en ik kunnen het geweldig met elkaar vinden nu we eindelijk eerlijk zijn geweest over onze gevoelens. We hebben ons samen op onze kinderen geconcentreerd en ik weet zeker dat zij daar baat bij hebben gehad. Ze zijn echt lekkere blije wuppies, en ik word al gelukkig als ik aan hen denk. Gold dat ook maar voor sommige vriendinnen van me. Die zijn nu in rep en roer vanwege de plotse ommezwaai in mijn leven. Het is ook nogal wat om van een zakenreis terug te komen met een nieuwe (oude) geliefde, van je echtgenoot te scheiden, maar wel gezellig onder één dak te blijven wonen en opeens een internationale carrière te hebben, en dat allemaal in je dagelijks leven in Tasmanië te integreren. Alleen de gedachte is al te bizar voor woorden, dus ik begrijp waarom een kleine, hechte gemeenschap zo'n schandalige toestand zou willen bespreken. Maar ik kan niet ontkennen dat de harde, sarcastische ondertoon van sommige uitspraken over

mijn 'buitenechtelijke' weekendje weg soms pijn doet. Nog erger is het geginnik en gesmiespel in kleine samenscholingen, en de opgetrokken wenkbrauwen als ik voorbijloop om Elizabeth en Jordan bij school af te zetten. Wat me nog het meest raakt, is wat er niet hardop wordt gezegd. Waarom kunnen mensen niet gewoon eerlijk zijn en voor hun mening uitkomen – of anders gewoon hun mening voor zich houden en zwijgen, in plaats van vals te staan roddelen bij de schoolpoort?

Ik heb het meeste waarschijnlijk over mezelf afgeroepen – ik had alles kunnen verzwijgen. Heb ik spijt van mijn oprechtheid? Ik denk het niet... Er gaat niets boven een paar goede vriendinnen om de opwinding en verwondering van het wilde avontuur van de laatste maanden mee te delen, zelfs al moet ik opzettelijk vaag doen over de details, om welbekende redenen. Eerlijk gezegd dank ik mijn geestelijke gezondheid deels aan hen, en alleen al daarom ben ik gek op ze. Trouwens, ze zouden het waarschijnlijk toch niet geloven – ik heb er zelf al moeite mee.

Een van de dingen die bij het moederschap horen, is dat je wordt gedwongen het gevecht aan te gaan met de meest kritische wezens op deze planeet – andere moeders. Van borstvoeding en eten tot zindelijkheid en discipline, ze hebben overal een mening over. Als je eenmaal moeder bent, lijkt je wel het goddelijke recht te hebben om je ervaring en kennis te delen met nieuwere, minder ervaren moeders, die naar jouw mening dringend en wanhopig behoefte hebben aan jouw uitgebreide kennis. Ik ontken niet dat ik af en toe ook bij deze categorie hoor. We delen daarom dus onze allesomvattende wijze raad met hen, om zowel hun ego's een zetje te geven (en ons eigen geloof te versterken dat we op het juiste pad zitten) en, natuurlijk, om elkaar een hart onder de riem te steken met betrekking tot onze eigen problemen en valkuilen. Maar, en dit terzijde, er is volgens mij geen enkele maatschappelijke groep die je meer zal steunen in tijden van nood, al gaat het dus soms gepaard met zware kritiek.

Ik moet steeds denken aan de vele moeders die totaal overstuur naar mijn kantoor komen, op zoek naar een manier om alle sociale ongein het hoofd te bieden die met het moederschap gepaard gaat, maar waar niemand hen op heeft voorbereid. En nu hoor ik hun heilijke, beschuldigende stemmen me vragen of ik nog steeds een goede moeder ben. Kennelijk was ik dat vóór mijn weekje weg wel, maar nu? Geen idee...

En ik maak de situatie nog erger door weer weg te gaan, deze keer twee weken naar Londen – met díe man! Hoe kan ik nog met mezelf leven? Ik vraag me af of er milder zou worden geoordeeld als ik op een tiendaags yogareisje zou gaan met vriendinnen, voor wat welverdiende rust en een onderbreking van de dagelijkse sleur van het ouderschap. Zouden anderen mijn keus dan makkelijker accepteren? Diep in mijn hart weet ik dat ik een geweldige moeder ben. Ik hou onvoorwaardelijk van mijn kinderen en dat gevoel is geheel wederzijds. Ze vertellen me elke dag dat ik ‘vet cool’ ben en dat telt toch zeker ook mee?

De vaders daarentegen hebben Robert heel erg gesteund, al weet ik niet zeker of zij weten van zijn verlangen om zijn homoseksuele kant te verkennen. Zou dat de stand van zaken misschien veranderen?

Gelukkig is hij van plan ook wat tijd voor zichzelf te nemen, zodra ik weer thuis ben. Dat is precies wat hij nodig heeft, voor hij aan de volgende fase in zijn leven begint. Stel je het gerodde eens voor als er een andere man bij ons intrekt... Schandalig!

Grappig, hoe mensen in elkaar zitten. Het zijn hoe dan ook zijn zaken, en ik respecteer zijn privacy met betrekking tot ‘of’ en ‘wanneer’ hij besluit zijn veranderde leefstijl met anderen te delen.

Ik schud met mijn hoofd om uit deze vicieuze denkcirkel te komen. Het heeft totaal geen zin je druk te maken over de mening van anderen. Iedereen heeft recht op zijn eigen mening – het is alleen de manier waarop die wereldkundig wordt gemaakt waar ik nijdig van word.